

L'independentisme d'esquerres sempre hi ha estat

written by Josep Sort | 9 de setembre de 2020

La transversalitat independentista és l'estratègia clau per assolir la victòria. La història dels moviments independentistes victoriosos, reeixits, està farcida d'exemples al respecte. A Europa, a l'Àfrica, a Amèrica, a l'Àsia. En podríem fer una enciclopèdia. També és cert, que podem trobar casos que no segueixen aquesta pauta. Concretament, hi ha exemples en què una organització independentista va eliminar les seves competidores ideològiques, tot i ser igualment independentistes, abans de derrotar el seu enemic nacional i conquerir la independència.

En el cas català, la transversalitat independentista ha estat reivindicada per moltes organitzacions al llarg de la història del nostre moviment patriòtic. Pot semblar sorprenent, doncs, que ara algú torni a reivindicar un independentisme d'esquerres, sobretot si tenim en compte que en la darrera dècada, la transversalitat independentista ha donat enormes victòries electorals i polítiques i ha posat l'Estat espanyol en una posició de descrèdit i feblesa extrems. Avui en dia Espanya és un problema per a la Unió Europea i per a la democràcia i la defensa i promoció dels drets humans, gràcies a la lluita tenaç i democràtica de l'independentisme català. I hem d'aconseguir que ho sigui encara més.

L'estratègia espanyola per fer front a la nostra ofensiva segueix clarament principis de la guerra contra insurgent com són la decapitació i la fragmentació. Decapitació dels líders independentistes via la seva neutralització, de moment, a través de judicis i empresonaments. Però és l'intent de fragmentar l'independentisme el que ens interessa en aquest article. Concretament l'estratègia dels serveis d'intel·ligència espanyols i dels seus més potents *think*

tanks, consisteix a dividir el moviment independentista entre un bloc de dreta i un d'esquerra i d'aquesta manera acabar amb la transversalitat que ha demostrat ser plenament eficient, com deia abans. En aquesta estratègia, compten amb la col·laboració entusiasta de partits dits d'esquerra, dels mass mèdia, de les centrals sindicals espanyols i dels seus subordinats a Catalunya. Qualificar Junts per Catalunya de ser la dreta independentista catalana, o titllar Carles Puigdemont fins i tot de peronista, com ho ha fet algun analista desencaminat, demostra el grau de nerviosisme i de desesperació en què es troben. Molt més greu, però, és que partits catalans i particularment algun alt dirigent polític de casa nostra, no es cansi de titllar Junts per Catalunya com el centre dreta català. Sobretot perquè es dona la paradoxa que el seu partit, que se suposa que representa el centre esquerra català, s'ha convertit en la nineta de la premsa espanyolista de dretes, de la banca espanyolista i, sobretot, del principal partit espanyol que ocupa la presidència del govern espanyol.

Davant aquesta guerra ideològica desfermada al llarg de les darreres setmanes i que tot apunta que anirà a més a mesura que s'acostin les pròximes eleccions al Parlament de Catalunya, milers de catalans i catalanes que ens considerem independentistes i d'esquerres i que ens sentim plenament representats per Carles Puigdemont i per Junts per Catalunya, per la seva estratègia transversal i la voluntat d'assolir com més aviat millor la independència, hem decidit plantar cara a la guerra psicològica empresa per Espanya i els seus acòlits a Catalunya. Volem una República de Catalunya lliure i el més progressista possible, que garanteixi una justícia social, un benestar i una seguretat a tots els ciutadans i totes les ciutadanes. I això només serà possible si treballem braç a braç amb altres compatriotes amb els quals també compartim gran part d'aquests principis i necessitats per a garantir el nostre futur com a poble i com a nació. L'independentisme d'esquerra no aspira a l'exclusivitat en la construcció de la

nova República, però sí a tenir un protagonisme juntament amb la resta d'independentistes i amb Carles Puigdemont com el seu president.